

**[Statsministeren]**

hensyn over for andre partiers synspunkter og til at indgå kompromiser, som der jo altid er nogle – jamen vi kender det alle fra vort eget bagland – som er mindre begejstrede for, det er vore arbejdsvilkår, men det har vi været rede til, så længe vi fandt, at resultaterne – alt taget i betragtning – trak udviklingen klart i den rigtige retning. Hvor det så ikke har været tilfældet, har regeringen måttet sige fra, somme tider måttet sætte hælene i. Det er ikke altid os, som har været på flertallets side, selv om det har været undtagelsen, at vi ikke var det, men vi kender alle sagen om CO<sub>2</sub>-afgiften, hvor regeringen måtte sætte sine hæle i.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at regeringens interesse i at begrænse CO<sub>2</sub>-udslippet er lige så stor som oppositionens, men vi har altså haft den opfattelse, at den rigtige vej at gå er gennem en EF-løsning. Vi har presset på for at få en CO<sub>2</sub>-afgift i alle EF-landene, og det vil vi fortsat gøre. Vi nærer alvorlig frygt for, at vi vil forringe danske arbejdspladser konkurrenceevne alvorligt, hvis vi indfører afgiften som en isoleret dansk foranstaltning.

Alt i alt synes jeg, at vi har fået løst en lang række delproblemer ved de forlig eller aftaler, som er indgået i det forløbne halvår – og længe er det ikke – siden sidste valg. Vi opfatter alt dette som gode skridt på vejen. De aftaler, der er indgået om dagpenge og om uddannelse, løser nogle af de problemer, der er knyttet til dagpengene og til arbejdsmarkedets strukturproblemer, men jeg må så føje til, at vi overhovedet heller ikke på det område er ved vejs ende. Derfor vil regeringen arbejde videre med disse spørgsmål naturligvis med fuld respekt for de aftaler, der er indgået med andre partier.

Det betyder enkelt sagt, at fortsættelse følger i næste folketingsår. Der er vel ingen, der forestiller sig, at nu, hvor vi har fået løst en del af disse problemer, skulle konsekvensen være, at vi i de kommende år lod alle de andre dele af disse problemer ligge, det ville være synd og skam. Så ville vi ikke få det smidige arbejdsmarked, som er en hovedbetingelse for vækst og beskæftigelse. Så når Folketinget mødes til oktober, vil regeringen igen indbyde partierne til et samarbejde om ting, der kan føre os endnu længere frem mod et velfungerende samfund med voksende produktion, med stigende beskæftigelse og med faldende ledighed.

Regeringen er parat til at fortsætte arbejdet på de vilkår, vi har arbejdet under i dette folketingsår, og de vilkår kender vi alle, de afspejler sig i mandatfordelingen ved sidste folketingsvalg og i partisammensætningen her i salen. Det er vi villige til, men jeg vil godt opfordre Tingets medlemmer til i den mødefri periode at overveje, om vi måske ikke ville være tjent med indimellem at tage lidt større skridt, så vi kan komme hurtigere fremad.

*Forhandling***Svend Auken (S):**

For nogle år siden udtalte jeg en frygt for, at vores gode land blev spaltet i et Overdanmark og et Underdanmark. Jeg mente, at der var en reel fare for, at stadig flere mennesker blev sat uden for det aktive samfund og kom til at leve i utryghed og økonomisk nød. Danmark ville ikke længere være et samfund for hele folket, men kun for de stærkeste to tredjedele.

Jeg sagde også, at det i virkeligheden måtte være næsten den største udfordring for politikken herinde at undgå denne spaltning af samfundet. Jeg sagde, at det måtte være næsten det vigtigste mål for en ny politik. Desværre, og jeg understreger desværre, fik jeg ret i min spådom om det spaltede samfund. To tredjedele-samfundet er en realitet, og der er desværre et Over- og et Underdanmark herhjemme.

Siden er der imidlertid kommet en ny deling af det danske samfund til. Det kunne man sådan lidt venligt kalde opdelingen af Danmark i et Glansbilledanmark og i et Hverdagsdanmark. I Glansbilledanmark går alt ufatteligt godt. Det er det Danmark, vi kender fra ministrenes udtalelser om, at Danmark tilhører Europas hårde kerne og er solidt »placeret i den økonomiske superliga«. Glansbilledanmark er tilsyneladende uden reelle problemer – bortset fra det, ministrene lidt nedladende kalder restproblemet: de knap 300.000, der ikke har noget arbejde i vores samfund.

Hverdagsdanmark er den virkelighed, som danskerne lever i, og som er fjernt fra det officielle glansbillede. Hverdagsdanmark er ikke noget ulykkeligt sted, hvor alt er gået galt. Ikke mindst takket være danskernes dygtighed er der mange ting i vores samfund, der er lykkedes både hos det private og hos det offentlige. Der gøres et godt stykke arbejde i de fleste virksomheder, og kommunerne hænger i med at løse deres enorme problemer.